

Pődör György

Mánták csöndje

Gölnicbánya

Király-hegy patakja még ma is sebes,
– ahol magához öleli a Hernád –
lassan hazát felejt a büszke Szepes,
s ezüsthajat hullat, sóhajt a hegyhát.

Egykor a mélyben sok kincs volt, és becses
emléküket őrzik talán a fejfák,
pedig kezük, lelkük gyakran volt sebes,
sok haza közül szívükben csak egy fájt.

Arany, ezüst, réz, s végül maradt a vas,
a németből lett magyar lett és nyakas,
ézelmeiket nem törte meg Trianon.

Amíg a Gölnic folyhat itt szabadon,
bár a bányák szája mára már mohos,
felfénylik a Hold, mint Vak Bottyán-fokos!

(Legendás magyar bányavárosok)

Csodamadár

Oda az év, vele a nyár,
hideg már a deres határ,
a szél mindent felkavaró.
közeleg a hótakaró.

Oda az év, vele az ősz,
Nap néha még velünk időz,
de nincsen elég ereje,
búsan hull a fák levele

Oda az év, a szép határ,
búvik az élő, fagyra vár,
az ég ködös és színtelen.
szelekben ott az intelem.

Oda az év, a szép napok,
a rét is deresen vacog,
sok hű madár élni tanul,
puha fészken majd meglapul.

Oda az év, a tél kemény,
biztass nagyon, hogy van remény,
szép cinege, te bölcs tanár,
lazúrszínű csodamadár.